

pensijního fondu státních drah (§ 126 vl. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n.) a předpisy § 126 až 132 vlád. nař. jsou jen doplňky jich. Podle těchto předpisů je základ nároků železničních pomocných zaměstnanců v podrobnostech určen předpisy stanov pensijního fondu a protože v těchto předpisech chybí přímé opatření pro nově vytvořenou skupinu nevypověditelných zaměstnanců pomocné železniční služby (§ 135 vl. nař.), nezbyvá než přidržeti se základního rozvrhu všeho železničního personálu podle § 2 služ. řádu ve tři hlavní skupiny — definitivní, provisorní, zaměstnance přijaté na zvláštní služební smlouvu —, jehož se přidrží § 1 vl. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. a jež také zřejmě sleduje § 7 stanov pens. fondu, neboť ten je založen na rozdílu právního postavení těchto tří hlavních skupin, a podle toho nutno výslužné nároky nové skupiny železničních zaměstnanců (§ 135 vl. nař.) zatřídit do některé ze skupin zaměstnanců, jak je uvádí § 7 stanov pens. fondu, nikoli podle vnějšího označení »pomocní zaměstnanci«, jímž by ovšem spadali pod odst. 3 § 7, nýbrž podle právního rázu jejich služebního poměru a poněvadž tím patří tato nová skupina pojmově mezi zaměstnance definitivní (§ 2 čís. 1 služ. řádu), do skupiny těchto a tím pak také pod 1. odst. § 7 pens. stanov.

Z § 129 vl. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. nelze pro opačný názor dovoditi nic, protože předpis tento je ve sporné otázce v obsahové souvislosti s předchozím § 128, který je z pensijní úpravy zaměstnanců § 135 právě proto vyloučen, že se týče zaměstnanců vypověditelných, jakými nová skupina § 135 vl. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. již není.

Čís. 15041.

Nejde o nezákonnost, jestliže nižší soudy zamítly žádost o rozluhu manželství podle § 17 rozl. zák. proto, že rozsudek rozvodový byl vydán na základě návrhu obou stran na rozvod manželství od stolu a lože a jen na základě skutečností, jež obě strany navzájem doznaly.

(Rozh. ze dne 13. března 1936, R I 196/36.)

N i ž š í s o u d y zamítly návrh manželův, aby manželství jeho bylo rozloučeno podle § 17 rozl. zák. proto, že rozsudkem rozvodovým, o nějž stěžovatel svou žádost o rozluhu opřel, byl vysloven sice rozvod po kontradiktorním řízení z viny obou manželů, avšak procesní soud zjistil rozvodové důvody na základě skutkových okolností oběma stranami navzájem doznanych. Důsledkem toho nešlo vpravdě o rozvod nedobrovolný, nýbrž o zastřený rozvod dobrovolný, který nemůže býti podkladem pro žádost za rozluhu podle § 17 uvedeného zákona.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Pojem »nezákonnosti« rozhodnutí byl čl. V. čís. 1 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 Sb. z. a n. vyložen v ten smysl, že podle § 46

odst. 2 zák. čís. 100/31 jest nezákonné takové opatření nebo usnesení, které se přičí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito. Nestačí tedy jen výklad zákonného předpisu, jehož obsah a dosah je pochybný. Skutkové předpoklady nižších soudů odpovídají rozvodovým spisům. Žalovaná manželka, která původně navrhla zamítnutí žaloby, připojila se po provedení části navržených důkazů k návrhu manželovu na rozvod pro nepřekonatelný odpor proti manželovi; rozvodový rozsudek je skutečně opřen jen o skutkové okolnosti, které byly manžely navzájem doznány. Vyvodily-li z tohoto postupu manželů nižší soudy, že tu bylo zakryté uznání návrhu na rozvod, jež učinily obě strany, a zamítly-li následkem toho žádost manželovu o rozluky podle § 17 rozl. zák. (které manželka odporuje), nelze v tom shledati nezákonnost ve vyloženém smyslu čl. V. čís. 1 zák. čís. 251/34, neboť i nejvyšší soud v rozh. čís. 11498 Sb. n. s. vyslovil, že § 17 rozl. zák. předpokládá rozvod bez souhlasu druhého manžela a že by nebylo lze žádati za rozluky na základě dobrovolného rozvodu, zahaleného pouze ve formu uznávacího rozsudku. Zde sice nejde o rozsudek pro uznání v pravém slova smyslu (§ 395 c. ř. s.), ale došly-li nižší soudy k souhlasnému závěru, že následkem souhlasu obou manželů s rozvodem jde o zakryté uznání, nelze říci, že se tento přičí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona.

Čís. 15042.

K čl. IV. zák. čís. 74/30 a § 4 nař. čís. 79/30 Sb. z. a n.

Vrácení příspěvku vyplaceného veřejnému stavebníkovi nelze vymáhati sporem, nýbrž rozhodují o něm úřady správní.

(Rozh. ze dne 13. března 1936, R I 231/36.)

Žalující stát přednesl, že žalovaná obec předložila ministerstvu sociální péče nesprávné mzdové listiny, podle nichž bylo žalované obci ve smyslu čl. IV. zák. čís. 74/30 Sb. z. a n., po případě vlád. nař. čís. 79/30 Sb. z. a n. vyplacena podpora o 46.776 Kč větší, než by jí dle skutečné doby práce zaměstnaného dělnictva náleželo. Tvrdí, že tímto jednáním byla poškozena a žádá vrácení částky neprávem vyplacené. Žaloba byla odmítnuta pro nepřípustnost pořadu práva s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

V otázce přípustnosti pořadu práva není rozhodujícím, jak žalující strana svůj nárok označuje, nýbrž přijde na podstatu věci, to je na právní poměr, ze kterého se nárok dovozuje a na podstatu nároku, jak se podle toho jeví. V souzeném případě uvádí žalující strana, že stát byl jednáním žalované obce poškozen, v podstatě jde však o řádné vyúčtování stát-